

XXII.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Erklæringers Meddelelse til Ansøgere og Klagere.

(Afgiven af Landsthingets Udvalg.)

Gjenstanden for nærværende Lovforslag har flere Gange været under Forhandling i de forrige Provindstilstænder for Nørrejylland, og man synes af disse Forhandlinger, der iøvrigt ikke have ført til noget egentligt Resultat, at kunne udlede den Slutning, at der hos Folket lever et temmelig almindeligt Ansættelse om, at der maatte aabnes dem, der i Egenkab af Ansøgere henvende sig til Regjeringen, Udgang til at lære de Grunde, hvorpaa den øverste Bestyrelses Afgjørelse væsentlig støtter sig, nemlig Local-Dyrighedernes Erklæringer, at kjende. Sagen har været saa meget debatteret, at de Grunde, der kunne anføres imod det foreliggende Lovforslag, ere tilstrækkeligt bekyndte.

Den første af disse er den samme, som under forskellige Former gjøres gjældende imod den Offentlighed i offentlige Anliggender, som utvivlsomt er en ligefrem Følge af en folkelig Regjeringsform. Man frygter for, at den Embedsmand, som skal afgive en Erklæring, ikke vil udtale sig med fuldkommen Frihed og derfor ikke oplyse Forholdene fuldstændigt, naar han veed, at hans Erklæring bliver Ansøgeren bekyndt, og hertil føies endnu, at Embedsmanden udsætter sig for Ubehageligheder, naar de Vedkommende føle sig fornærmede eller forurettede ved hans Erklæring. Det er indlysende, at de samme Betragtninger kunne gjøres gjældende og have gjort sig gjældende i andre Forhold, hvor Offentlighedens Nytte — hvad mere er dens Nødvendighed — alt længe er anerkjendt, f. Ex. med Hensyn til parlamentariske Forhandlinger; men det kan ikke her være Stedet at udvilde Offentlighedens Fortrin i Almindelighed; det maa være til-

strækkeligt at bemærke, at, ligesom en svag Embedsmand kan lade sig affrække fra at sige Sandhed, fordi han veed, at hans Erklæring vil blive bekyndt, saaledes kan i alt Fald en Embedsmand, der lader sig paavirke af andre urigtige Bevæggrunde, navnlig personligt Forhold til den Paagjældende, derved affrækkes fra at sige Usandhed, eller dog fra at fremstille Forholdene paa en Maade, der let kan vildlede den overordnede Myndighed.

Alt Ophjælpelsen af en Pligt kan paadrage Ubehageligheder, er ganske vist, men dette er Noget, som er almindeligt i alle Livets Forhold, og navnlig hændes det ofte en offentlig Embedsmand, at han, ved Udførelsen af det ham betroede Hverv, støder paa private Interesser og derved kommer i mindre godt Forhold til enkelte Personer, og det er derfor endog Spørgsmaal, om de Formodninger, som de vedkommende Ansøgere eller Klagere altid ville nære, naar deres Andragende faaer et for dem ugunstigt Udfald, uden at Local-Dyrighedernes Erklæringer blive dem bekyndte, virke mindre skadeligt i denne Henseende, end Vidshed vilde gjøre det.

En anden Indvending hentes fra den Langsomhed og Bidløstighed i Forretningerne, som en Gjennemførelse af det heromhandlede Princip vilde medføre. Det er imidlertid vist, at, hvilket Fortrin man end vil tillægge den hos os bestaaende Forretnings Gang, saa hører Hurtighed og Simpelhed neppe til disse, og det kunde derfor synes mindre betænkkeligt at indlade sig paa et Forslag, der vilde medføre nogen større Bidløstighed, især da det dog nærmest synes at være i Ansøgerens eller Klagerens